

Ступінь зарученості

КУПИТИ

Б'янка Дімітріу розлючена. Вона роками відвідувала весілля й дівич-вечори своїх подруг і родини. Втім усі проігнорували її вечірку з нагоди отримання PhD, адже ця подія видалася їм неважливою. Під впливом емоцій і алкоголю жінка інсценує заручини з Ксав'є Берном — похмурим красунчиком-археологом.

Що далі, то більше пара розуміє, що в їхніх фейкових стосунках почали з'являтися справжні почуття. Проте робота й професійні амбіції от-от розкидають Б'янку і Ксав'є по різних куточках світу. Чи насміляться вони визнати своє кохання і лишитися разом попри все?

Розділ 1

Б'янка Дімітріу ніколи не плаче.

Хіба як сильно, дуже сильно розізлиться. Не могла пригадати, коли востаннє пускала сльозу, але зараз... яка ж вона зла! Сердита й розчарована. Мабуть, ще жодного разу не була в такому стані. Авжеж, таке із жінкою вперше. Зазвичай розчарування означало нові можливості. Робиш висновки й долаєш перепони, доки не отримуєш бажаного.

Атож.

Звідси й сльози.

Сталося розчарування, але нічого не вдієш. Ані проблеми, яку треба розв'язати, ані питання, з яким треба розібратися.

Бісило, що, попри засмученість і роздратування, розум не бажав перекривати потоку раціонального мислення, щоб вона дала волю сльозам, проїнялася болем і зрадою.

Бо вона вже не просто Б'янка Дімітріу.

А докторка наук. Б'янка Дімітріу, PhD.

Рідні й друзі не завдали собі клопоту прийти відсвяткувати з нею цю подію.

Якби ж можна було викинути з голови те, що вона тепер. знала! Б'янка шморгнула й похитала головою, силкуючись отямитися, та натомість сльози набігли в кутиках очей і затуманили зір, стікаючи по віях і скрапуючи на щоки.

— От холера, — пробурмотіла й нервово витерла сльози, розуміючи, що безнадійно псує макіяж.

— Ой-йой, — пролунав з-за її плеча низький чоловічий голос.

Б'янка зібрала всі сили, щоб стримати розпачливий вигук.

Знала цей голос, знала його власника й розуміла, що жахливий вечір щойно став у рази гіршим.

Соромно плакати на людях.

А плакати перед Ксав'є Берном — то вже остання стадія.

— Що сталося? — запитав він, простягаючи їй коктейльну серветку.

— Усе гаразд, просто важкий день, — видушила із себе Б'янка, хоч не сумнівалася: Ксав'є бачив, що вона бреше. — Що ти тут робиш?

У цьому барі він був не зовсім у своїй стихії. Хоча звідки їй знати, яка в нього стихія? Знала лише, що за п'ять років, поки вони гризли граніт науки, здобуваючи PhD, вона жодного разу не натрапила на нього «У Лорейн». Але чоловік наче нормально сюди вписувався. Таким красеням пасує естетика дайв-бару. Ксав'є, власне, цілком міг зійти за завсідника — з його вайбом офісного працівника, в обтислій сорочці, що натягується на широчезних плечах і вільно спадає на талію — завузьку як для кремезної статури, мов у кіношних супергероїв. До речі, тепер, після захисту дисертації, Б'янці треба надолужувати з фільмами.

Він вигнув брови й здивовано округлив зелені очі.

— Я можу й образитися.

Б'янка збентежено похитала головою, і на щоки скотилося ще кілька сльозинок, тож вона взяла з його рук серветку й промокнула під очима. Звісно ж, на серветці лишилися чорні розводи.

О господи, вигляд у неї, мабуть, жахливий. І треба ж було розклеїтися перед Ксав'є!

Та... хіба не байдуже, який вона має для нього вигляд?

Вони навіть не друзі. Точно не близькі. Уже ні. Та їхні стосунки виходили за межі професійної взаємоповаги, і, можливо... була якась симпатія принаймні з її боку. Симпатія, що так і не перегоріла, хоч ідея крутити шури-мури дуже, дуже погана.

Стандартна історія, ну й нехай: не щодня ж в аудиторію з майбутніми докторами наукової інформатики заходить такий красунчик. Бібліотекар із зовнішністю Індіани Джонса, який мав ступінь бакалавра й магістра з археології та, на відміну від кіногероя, заповзязвся повертати артефакти, а не красти.

Збіса спокусливо!

Але нічого не було.

Та вона й не, очікувала.

Вони ж бо... однокурсники, колеги, друзі.. щось типу дружніх колег. Надто зайняті роботою люди, які не можуть собі дозволити чогось більшого за короткочасні романчики.

Як щодо романчика в маленькій групі студентів, з якої ніде подітися в разі чого?

Не вельми розумно.

А вони обоє розумні.

Дуже розумні.

Може, деколи занадто.

Тому ніколи й не намагалися замутити, а кілька місяців тому він відсторонився. Конкретно відсторонився. Постійно скасовував щотижневі навчальні зустрічі, і зрештою вже не було сенсу їх призначати. Згодом припинилися й напіврегулярні походи на каву. Б'янка вже й не пам'ятала, коли востаннє бачилася з ним за межами аудиторії.

Він завжди зайнятий.

Та й вона теж.

Й ось тепер навчання завершилося.

Сьогодні вона захистилася.

У нього захист на початку наступного тижня.

На тому й усе.

На нього чекатиме якась нова пригода в іншій країні, що потребує допомоги з поверненням артефактів.

А що чекало на Б'янку?

Кілька тижнів тому вона ходила на співбесіду в надії отримати роботу мрії. За кілька днів піде на ще одну. Якщо там не складеться, не біда: Б'янка знала, що шукає, і знала, де її навички найбільш затребувані. Щоправда, не була певна, чи дадуть їй можливість їх застосувати.

Як переконати цілу систему, цілу академічну спільноту в потребі змін, і то нагальних, щоб дезінформація не поглинула ще одне втрачене покоління?

Проблема надто масштабна — одній людині не до снаги. Б'янка це розуміла, але намірялася спробувати.

І неодмінно спробує, щойно довбані сльози перестануть литися з очей.

— Образитися? Що? Чого б це? — запитала вона, намагаючись відігнати нав'язливі думки.

— Ну бо ти ж мене запросила.

— Я? Коли?

— На початку семестру. Сказала, що плануєш вечірку після захисту, щоб заздалегідь налаштуватися на успішний захист.

Авжеж, тепер Б'янка згадала. Напередодні останнього в її житті семестру вона була ходячим клубком нервів і чого тільки не вигадувала, аби вгамуватися. А, точно! Вибач, я...

— То... хочеш, я піду? — запитав він. — Знаю, ми рідко бачилися в останні кілька місяців, але... ну так, я краще піду.

Він пирхнув (певно, цей звук мав би бути самокритичним сміхом) і рушив було до дверей.

— Ні-ні, чекай, — мовила Б'янка й простягнула руку (лише злегка торкнулася його передпліччя, щоб спинити). — Вибач. Я просто зараз сама не своя. У голові каша, але я, безсумнівно, хочу, щоб ти лишився.

— Безсумнівно?

Б'янка закотила очі. Де й поділися сльози — принаймніна якийсь час.

— Безсумнівно.

— То як? — мовив Ксав'є усміхаючись. — Так і стирчатимемо тут, чи ти нарешті познайомиш мене з друзями?

— З якими друзями?

Холера.

Друзі

Друзі, які не схотіли приходити.

— Ну так, ті люди, через яких ти постійно кудись тікаєш: то на чергове весілля, то на дівич-вечір, то ще на щось.

— Чого це я постійно тікаю? — в'яло запротестувала Б'янка тоном, якого сама терпіти не могла, бо знала, що високі й нерівні нотки з'являються в її голосі лише тоді, коли хтось має рацію, а вона помиляється.

Ксав'є пирхнув.

— За останні п'ять років ти побувала на стількох весіллях, що в мене й знайомих стільки не набереться, і серед них точно не всі готові запрошувати мене на весілля, а я точно не готовий виписувати їм чеки на шалені суми в подарунок.

— Усе не так... погано. Я сходила лише на.. — Б'янка заходила підумки рахувати: Лексі, Ерік, Ізобел і Френкі. — На чотири весілля.

— Плюс на купу іншої супутньої дурні, — не відступався він.

Чоловік не повністю мав рацію, але в його словах була частка правди. Адже в наші дні весілля — це не тільки весілля, не тільки привід одягнути гарну сукню й насолодитися безплатними напоями. Весілля тепер щось на зразок адвент-календаря довжиною в рік, ба навіть більше: то тобі святкування заручин, то передвесільні вечірки для наречених, то дівич-вечори, то примірки весільних суконь. І в підсумку на всі ці заходи доводиться викладати не менше кількох тисяч доларів, навіть якщо наречена наполягає, що не планує нічого грандіозного.

А втім, на те й існують друзі. Треба відзначати їхні життєві віхи, бути поруч у найважливіші для них миті. Такі реалії життя, коли тобі за двадцять чи за тридцять: усі навколо одружуються, народжують дітей, мають якесь життя.

Окрім неї.

Хоча ні. Здобувати PhD — це теж життя. Тільки з акцентом на кар'єрі. Б'янка завжди робила що хоче. Ще змалечку, відтоді як уперше подивилася «Мумію» з Бренданом Фрейзером і Рейчел Вайс. Почувши, як Іві у фільмі назвалася бібліотекаркою, Б'янка отримала для себе відповідь на улюблене запитання дорослих: ким ти хочеш стати?

Нехай маленька Б'янка й не усвідомлювала, що на неї чекає більше досліджень і писанини, ніж пригод у пустелях і кохання з добродушними красенями-шибайголовами, та все ж її мрії нарешті почали здійснюватися.

— Я ж не винна, що люди хочуть мене бачити в найважливіші дні свого життя. Мене всі люблять!

Ксав'є відкрив було рота відповісти, та в її сумочці завібрував телефон: напевно, ще хтось із близьких поривався повідомити про намір продинамити її сьогодні. Б'янка потягнулася рукою в сумочку, схопила довбаний телефон і гاخнула екраном по барній стойці.

На очі знову навернулися сльози.

От холера.

— От лайно, у тебе таки не все гаразд.

— Та ні... нормально. Мені просто треба випити.

— Добре, замовимо тобі випити. Що глушиш?

Б'янка шморгнула, втягуючи добрячу порцію шмарклів, — вийшло не вельми привабливо, та знову ж таки: яка різниця? Підняла майже порожню чарку й покрутила перед ним.

— «Брудну Ширлі».

Ксав'є трохи несхвально вигнув брови, та вона у відповідь суворо тупилася в нього.

— А що? Я люблю гранати.

— Зараз організуємо «Брудну Ширлі» для докторки Дімітріу, — мовив він, приклав два пальці до чола й відсалютував.

Де й поділося несхвалення, щойно Б'янка обдарувала Ксав'є усмішкою. Хай як їй було зараз паскудно, почути «докторка» біля свого прізвища, та ще й із його вуст, як бальзам на душу. Чоловік відповів усмішкою, відвернувся й підняв руку, привертаючи увагу бармена.

— Як принесуть випивку, розкажеш, що сталося? - ніби ненароком докинув Ксав'є, та, вочевидь, цілком серйозно. Здавалося, він... хвилюється.

Холера.

Паніка, холодна, як лід, умить підступила до горла.

Коліна підігнулися. Вона із дзенькотом зачепилася високим підбором чорної шкіряної туфлі за металеву ніжку барного стільця, тремтливо заковтнула рештки напою та подумки перенеслася на кілька годин назад...

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ